

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Monacho. 52.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Στρατηγῶ ἀναγνώστη. ν.

Ράβδον χαρυγίνην εἶδεν Ιερεμίας, ὃ τῆς ὡσεὶ φησὶ πολυκύνδυνος ἱερωσύνης ὑποθεσίν, ἧς τὰ μὲν ὡσεὶ φησὶ καὶ ἑπιπόλαια, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι ὡσεὶ ῥίμα, συσπικὰ καὶ τραχέα τυγχάνει καὶ δριμύτητος μέτοχα. τὰ δὲ κρύφια καὶ ἐσώτερα, σαφέστερα καὶ βέβαια, καὶ σπείζον δυνάμει. καὶ τοίνυν καὶ τὰ ἑπίποια τῆς ἱερωσύνης φέρειν γενναίως, καὶ τὰ ἑπὰ ἄλλα ταύτης ἀειμένειν ὡσεὶ ῥίμας.

Θεοπόμπῳ τριβένῳ. ια.

Τὴν συκὴν ἔχ ἄπλωσ ὁ κύριος κατήραστο, μὴ τῶτο νόμιζε, ὃ τῆς θείων ἀκόρετα, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τοῖς ἀγνώμοσιν ἰσχύοις, ὅτι ἔχει δύναμιν καὶ ὡσεὶ πτωχῶν ἀρκούσας. ἐπειδὴ γὰρ ἐν πᾶσι τοῖς θαύμασιν ἔδεν αὐτὸν παρεχόντα πνί λυπηρὸν ἐωράκεισιν, μόνον εὐεργετῆν αὐτὸν ὑπελάμβανον δύνασθαι, ὅτε ἔχοντα καλοῦν τοὺς πονηροὺς ἐξέσταν. ὅτι τῆς ἀλύχῃ τοίνυν ἔσας, πείθει τὸν ἀχάριστον δῆμον, ὅτι καὶ ἀμύνασθαι δύναται, καὶ ὡς ἀσπῆδος οὐ βεβήλευται. ἐξηράθη οὐδ' ἐύλοπὴν φοβήσῃ ἀνθρώπων. ἅμα δὲ πῆς τῶτο καὶ σπορρίτος συμπεπλεκται λόγος, ὡσεὶ γερόντων εἰς ἡμᾶς σοφῶν ἀσφοιτήσας, ὅτι τὸ ἐύλον τῆς ὡσεὶ βίας τῶτο, ἔ καὶ τοῖς φύλλοις εἰς σκέπην οἱ ὡσεὶ βάντες ἐχρήσαντο. καὶ καθηράθη ὡσεὶ χεῖρ ἑφίλανθράπος, μὴ κέπαι καρπὸν ἐνεγκῆν ἅπιν ἁμαρτίας. ἐπειδὴ δευτέρω θεοῦ παρὰ σία, ὡσεὶ ἐναῖθράπῃσιν ἰδὲ ὅτε ἔστι, ὡσεὶ δὲ πῆσιν τῆς πεπαραγυδρῶν ἐχάτω.

Λαμπετίῳ μοναχῶ. ιβ.

Πολλὰ ὡσεὶ φάσας εἰσὶ τῆς σποχῆς τῆς ἐρωμάτων καὶ ἔθος καὶ φύσις, καὶ γῶμῃ δὲ ἐγκράτεια τελέμεθα. τῶ

Strategio Lectori. 50.

Virgam nuceam vidit Hieremias, vir in pluribus quam alij Prophetæ, periculis versatus, sacerdotij typum & argumētum: cuius perspicuæ & superficialiæ partes, atque ut quispiã fortasse dixerit, primordia, astringentia & aspera sunt, acrimoniãque prædita, occulta autem atque interiores partes stabiles & firmæ sunt, ac fulciendivim habent. Quamobrem & sacerdotij labores strenuè ferre oportet: & ipsius præmia prompto & alacri animo expectare.

Theopompo Tribuno. 51.

Ficulneam Dominus haud sine causa execratione deuinxit (ne id existimes, qui rerũ diuinarum inexplebili cupiditate flagras) verũm ut ingratis Iudæis illud ostenderet, se eam vim habere, quæ inferendo quoque supplicio par esset. Quoniã enim eum in omnibus miraculis nullam cuiquã molestiam intulisse perspexerant, idcirco eum prodesse tantum posse existimabant: ac non item eam vim habere, qua improbos malo afficere posset. Quamobrem à substantia animæ experti, populum ingratum admonet, se vlcisci quidem ipsius scelerã posse, sed pro sua bonitate nolle. Exaruit igitur arbor, ut hominibus terrorem iniiciat. Quin in hac quoque re arcanus quidam sermo adnexus est, à senibus sapientibus ad nos grassatus, nempe hanc transgressionis arborem esse, cuius etiam foliis ad corpus tegendum, ij, qui mandatũ violârunt, vsũ sunt. Ac proinde Christus humano ac misericordĩ animo hoc ei imprecatus est, ut ne posthac fructum, peccati causã, ferret. Quandoquidem secundus Dei aduentus, non iam ad humanitatem denud assumentã erit, verũm ad scelerũ, quæ quisque perpetrãrit, ultionem.

Lampetio Monacho. 52.

Multæ causæ sunt, quamobrem à cibis quispiam se abstineat, nimirũ & consuetudo, & natura, & instituta, quæ continentie causa.

• B iij

causa obeuntur, Nam mos sæpè in legem transit. Quædam autè abstinentia est, quæ ex odio atque vitioso affectu ortum trahit. Quædam rursùm est, quæ ad maiorum ac sublimiorum virtutum studium atque exercitationem contingit. Si postremam hanc sequeris, reprehensione caret ieiunium. Si autem execrandæ Manichæi ac Marcionis partis es, nemo ex nostro grege cibum tecum sumet: utpotè qui Christi legem corrupas, ac bona tanquam mala despicias & asperneris.

Theodulo. 53.

Amos. 2. Nudus fugiet in illa die, ait Propheta. Quibus quidem in verbis, si cum sensum spectes, qui prima fronte se offert, ea, quæ in Domini passione contigerunt, prospicit, eumque, qui nudus profugit, significat, *Mar. 14.* hoc est qui sindone coopertus ad nudum, carnificum Domini sæuitiam, relicta ipsis sindone, effugit. Si autem abditum & abstrusum sensum consideres, eum designat, qui tenuis, & à superuacaneorum rerum studio & cupiditate alienus, ac sarcinarum corporis expers est, nec quicquam habet, quod ei, quominus hinc ascendat, impedimento sit: verùm leuis & expeditus à rerum mortalium sæce abscedit, atque ad eam vitam, quæ ab interitu remota est, quasi additis alis euolat.

Theologio Scholastico. 54.

Deorum mater. Quæris ex me, quidnam amplius, aut quidnam alienum à nostra religione sentiant variis erroribus laborantes, ac multorum deorum cultores Gentes, quod Deorum matrem scriptis suis statuât, cum nos quoque Dei matrem credamus. Audi ergo breuiter, quæ te sincero animo intelligere cupio. Gentiles Deorum suorum, & quidem summorum, matrem eiusmodi agnouerunt, quæ ex libidine ac nefandis affectibus & conceperit, & pepererit; quæque, vt huiusmodi Deorum mater, nullum lasciuia genus, aut ignorauerit, aut præter-

ιδὴ γὰρ νόμος πολλάκις ὡς ἐκείνου
ταί εἶδος. ἢ δὲ καὶ μῦθος συμβαίνει
καὶ πάθος. ἢ δ' αὖ πάλιν ἑτέροις
πύγμασι τῆς μεγαλοῦ καὶ τοῦ
μάτων εἰ ταύτης εἰ τῆς ὑστάτης, ἀκα-
τηγόρητος ἢ νηστεία. εἰ δὲ τῆς ἐδελυκ-
τῆς Μανιχαῖς καὶ Μαρκιανῶς τυγ-
χάνεις μελῆδες, εἰ δὲ εἰς σοὶ τῆς ἡμετέρας
συστήσεται μάθρα, ὡς τὸν χειρὸς
ἀφ' ὧν φέρονται νόμοι, καὶ ὡς καὶ τὰ
χρηστὰ παρορῶντι.

Θεοδύλα. 55.

Ο γυνὸς φεῖζεται ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἡμέρᾳ, φησὶν ὁ ἀσφρήκτις ἀσφρήκτως
ιδὴ καὶ ἐν τῷ πάθει τῷ κελὶ συμβα-
τα ἀσφραγῶν, καὶ τὸν γυνὸν πεφω-
γῶτα διπλῶν, ὅς σινδὼνα ἀβελβλη-
μῆτος ὄπι γυνῆς, τὴν πεῖραν τῆς κυ-
ειοκτόνων ἀπέφυγε, καταλιπὼν αὐ-
τοῖς τὴν σινδῶνα. ἢ δὲ κεκρυμμένη τῆ-
τε καὶ ὡς κεκαλυμμένη ἀφ' ὧν, ση-
μαίνει τὸν ἰσχνὸν καὶ ἀπερίττον, καὶ
τῆς βαρῶν τῆς σαρκὸς ἀμύτορον, μη-
δὲν κώλυμα πρὸς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ
βασίαν ἔχοντα κέρον δὲ καὶ εὐπάλλα-
κτον τῆς ὀνητῆς ἀναχρῶντα ἰλύος,
καὶ πρὸς τὴν ἀφ' ἧς ζῶν, πηλὸν ἀπα-
ἀπατῆς κα.

Θεολογία χολατικῆ. 56.

Τὶ πρῶτον ἢ ἀλλόθιον τῆς ἡμετέ-
ρας ἔφης θρησκείας δεξάσθαι οἱ πο-
λυπλαεῖς καὶ πολυθεοὶ Ἕλληνες, μη-
τέρας θεῶν ἀναγράφουσι, ὅποτε καὶ ἡμεῖς
θεὸς μητέρας πιστεύομεν. ἄλλε τοίνυν
συντόμως, ἀ καὶ μαθεῖν σε θελῶ γνη-
σίως Ἕλληνες ἰδὴ τὴν θεῶν αὐ-
τῆς καὶ ὑπάτων μητέρας, ἐξ ἀκολασίας
καὶ ἀρρήτων παθῶν, καὶ συνειληφῶσαν
καὶ τετοκῆσαν ἐγνώρισαν, εἰδὲν ὅτι λα-
γνείας εἶδος ἢ ἀγνοήσασαν, ἢ ἀπρα-
κτον καταλιπέσαν, ἅπε τοιοῦταν
μητέρας. ἢ δὲ ἡμεῖς τῶν σαρκωθέντος
θεῶν